03/10/2021

Οι δικαστικοί εόρτασαν τον Προστάτη Άγιον τους

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Στον Μητροπολιτικό Ι. Ναό των Αθηνών λειτούργησε την Κυριακή επί τη εορτή του αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου, πολιούχου των Αθηνών και προστάτου του Δικαστικού Σώματος, ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος με την συμμετοχή μελών της Ενώσεως Δικαστών και Εισαγγελέων της χώρας, οι οποίοι εορτάζουν τον προστάτη τους άγιο Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη.

Η ημέρα της αργίας της λειτουργίας όλων των Δικαστηρίων της χώρας έχει καθιερωθεί με το άρθρο 25 του Ν. 1941/1991.

Στην Θ. Λειτουργία παρέστησαν **ο Υπουργός και ο Υφυπουργός Δικαιοσύνης, Βουλευτές, εκπρόσωποι κομμάτων,**

ο Πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας, ο Αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου, ως εκπρόσωπος της Προέδρου, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, ο Πρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η Επίτροπος Διοικητικών Δικαστηρίων, ο Πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων Ελλάδος και λοιποί δικαστικοί λειτουργοί, δικηγόροι και νομικοί.

“Πλην όμως, **ο λόγος δέχθηκε απ’ άλλους τον χλευασμό, την ειρωνεία** και απ’ άλλους την ευγενική αδιαφορία. **Αλλ’ όταν, ο Απόστολος κινήθηκε και άρχιζε να φεύγει, παρετήρησε** ότι «τινές δε άνδρες κολληθέντες αυτώ επίστευσαν, **εν οις Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και γυνή ονόματι Δάμαρις** και έτεροι συν αυτοίς» (Πραξ. 17, 33-34). Ήδη είχε συναντηθεί ο Ελληνισμός με τον Χριστιανισμό. Η σοφία του κόσμου τούτου και η μωρία του Σταυρού. Είχε πλέον ιδρυθεί η πρώτη Εκκλησία των Αθηνών” είπε, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος Μάνης στο κήρυγμα του.

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφειο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

Στο θείο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος, είπε:

«Ἑορτάζουμε καί τιμῶμεν σήμερα τόν ἅγιο τῆς Δικαιοσύνης, τόν Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη καί Ἐπίσκοπο Ἀθηνῶν διό καί πολιοῦχος αὐτῆς καί ὅλως εὐλαβῶς εὑρισκόμεθα ὅλοι μας ἐδῶ στόν ἱστορικό αὐτό Μητροπολιτικό Ναό. Ἀξίζει νά πλησιάσουμε τήν μεγάλη αὐτή προσωπικότητα τοῦ 1ου αἰῶνα, ἡ ὁποία ἐξόχως σημαντικά μηνύματα μᾶς προσφέρει καί στό σήμερα. Τό ἱερό κείμενο, τό ὁποῖο μᾶς βοηθᾶ σ' αὐτή τήν προσέγγιση εἶναι οἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων». Διαβάζουμε. Ἀπό τήν Βέροια, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος κατευθύνθηκε διά τῆς θαλάσσης εἰς Ἀθήνας. Διῆλθε τό Σούνιον μέ τόν ναόν τοῦ Ποσειδῶνος καί εἰσερχόμενος στόν Σαρωνικό εἶδε ν' ἀποστροβολᾶ ἀπό μακρυά τό δόρυ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπάνω στήν Ἀκρόπολη. Ὁλόκληρες ἡμέρες ὁ Ἀπόστολος περιπλανιόταν μέσα στήν πόλη, ὅπου, ὡς ἔχει γραφεῖ (Πετρώνιος), εὐκολότερα συναντοῦσες ἕνα θεό παρά ἕναν ἄνθρωπο καί πραγματικά, τό πνεῦμα του, ὡς γράφουν οἱ «Πράξεις», «παρωξύνετο», δηλαδή ἐρεθιζόταν μ' ὅλα τά εἴδωλα πού ἀντίκρυζε.

Ὡστόσο, αἴφνης εἶδε καί τόν βωμό στόν ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ φράση: «Τῷ ἀγνώστῳ θεῷ», θέλοντας νά ἐκφράσουν ἔτσι οἱ Ἀθηναῖοι τήν τιμή καί τόν σεβασμό καί σέ κάποιο τυχόν θεό, πού ἴσως τούς ἦταν ἄγνωστος καί θά ἔπρεπε νά τόν ἐξευμενίσουν καί αὐτόν, γιά νά μήν περιπέσουν στήν ὀργή του. Αὐτό, ὅμως, τό γεγονός ἦταν κίνητρο γιά τόν Ἀπόστολο, νά μιλήσει γιά τόν γνωστό καί ἀληθινό Θεό, πού ἦταν ἄγνωστος στούς Ἀθηναίους ἀλλά καί πού διψοῦσαν καί νοσταλγοῦσαν νά τόν βροῦν, δηλαδή νά τούς μιλήσει γιά τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ φιλόσοφοι, οἱ διανοητές ἤγαγον τόν Παῦλον στόν Ἄρειο Πάγο γιά ν' ἀκούσουν τί τό καινούργιο τούς ἔφερνε, καθ' ὅ,τι «Ἀθηναῖοι δέ πάντες καί οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδέν ἕτερον εὐκαίρουν ἤ λέγειν τι καί ἀκούειν καινότερον» (Πράξ. 17,21).

Καί ὁ Παῦλος, αὐτός ὁ θεσπέσιος Ἀπόστολος, ὁ τανυ-πτέρυξ ἀετός τῆς θεολογίας, «σταθείς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου», τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ δικαστικοῦ σώματος μίλησε πρός τούς Ἀθηναίους. Μίλησε πρός τούς Στωϊκούς καί πρός τούς Ἐπικουρείους, πρός τούς σοφούς καί φιλοσόφους. Πρόκειται γιά τόν περίφημο λόγο του, τόν ὁποῖο διασώζουν οἱ «Πράξεις» καί πού θά ἔπρεπε νά διδάσκεται καί στά σχολεῖα μας. Λόγος ὑψίστης ἀξίας καί σημασίας. Λόγος μέ βάθος, μέ ἀπέριττο μεγαλοπρέπεια τοῦ ὕφους, μέ ἐκλεκτικότητα ἀττικῆς ἐκφράσεως. Οἱ ἔννοιες τῆς ἐγγύτητος τοῦ Θεοῦ, τῆς μετάνοιας καί κυρίως ἡ μαρτυρία περί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του ἀποτελοῦν τά βασικά σημεῖα τοῦ ὅλου λόγου του.

Πλήν ὅμως, ὁ λόγος δέχθηκε ἀπ' ἄλλους τόν χλευασμό, τήν εἰρωνεία καί ἀπ' ἄλλους τήν εὐγενική ἀδιαφορία. Ἀλλ' ὅταν, ὁ Ἀπόστολος κινήθηκε καί ἄρχιζε νά

φεύγει, παρετήρησε ὅτι «τινές δέ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καί γυνή ὀνόματι Δάμαρις καί ἕτεροι σύν αὐτοῖς» (Πράξ. 17, 33-34). Ἤδη εἶχε συναντηθεῖ ὁ Ἑλληνισμός μέ τόν Χριστιανισμό. Ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου καί ἡ μωρία τοῦ Σταυροῦ. Εἶχε πλέον ἱδρυθεῖ ἡ πρώτη Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν.

*

Τό κείμενο τῶν Πράξεων εἶναι κατηγορηματικό. «Τινές δέ ἄνδρες... ἐπίστευσαν ἐν οἷς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης». Ἕνας συνάδελφός σας ἐπίστευσε. Ἀποδέχθηκε τόν παύλειο λόγο, τήν σωτήρια διδασκαλία του. Τότε ἀκριβῶς ἀνεκάλυψε ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος, τόν κατά Χριστόν ἄνθρωπο. Καί τοῦτο, γιατί ἔκαμνε τήν ὑπέρβαση ἀπό τόν ἔξω ἄνθρωπο, στόν ἔσω. Ἔνοιωσε στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς του, ὅτι δέν ἀρκεῖ ὁ ἀτελής ἀνθρώπινος νόμος ἀλλά χρειάζεται καί ὁ πνευματικός νόμος, οἱ θεῖες ἐντολές. Γνωρίζουμε ὅτι τά ἤθη ἀφοροῦν τήν ἐξωτερική συμπεριφορά καί καθίσταται προβαθμίδα νομικῶν ρυθμίσεων. Ἡ χριστιανική ἠθική, ὅμως, ἔχει σχέση μέ τόν ἄλλο ἄνθρωπο, τόν ἔσω ἄνθρωπο. Κατάλαβε ὁ ἅγιος Διονύσιος ὅ,τι δέν ἀρκεῖ ἡ ἀνδρεία, ἡ σοφία, ἡ δύναμη, ὁ πλοῦτος, ἔστω ἡ αἰδώς τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ἀλλά εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη γιά τίς ἔννοιες ἄλλης κατηγορίας, τίς ἔννοιες, τῆς μετάνοιας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνάστασης, αὐτές τίς ἔννοιες πού ἔρχονται κοντά του ἐκεῖ στόν Ἄρειο Πάγο. Τῷ ὄντι, ἀπό τόν θεῖο μέγα Ἀπόστολο τῆς Οἰκουμένης Παῦλο, ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος ἔμαθε γιά τήν ὕπαρξη τοῦ καινούργιου ἀνθρώπου, τοῦ κατά Χριστόν ἀνθρώπου, τοῦ ἀγωνιζομένου γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Εἶχε ἐνστερνισθεῖ, πλέον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνον ὅ,τι βλέπουμε. Δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνα βιολογικό ὄν. Εἶναι ἕνα ψυχοσωματικόν ὄν, δημιουργέν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ καί «δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α' Κορ. ιε' 53). Ὑπάρχει συνεπῶς καί ὁ ἔσω ἄνθρωπος. Αὐτό, κατ' ἐπέκτασιν, φέρει ὄχι ἁπλῶς ἕνα ἀνθρωπισμό (οὐμανισμό) ἀλλά ἕνα χριστιανικό ἀνθρωπισμό, πού τόσο πολύ χρειάζεται ἡ κοινωνία μας. Αὐτό εἶναι τό ἔλλειμμα τῆς κοινωνίας μας γι' αὐτό καί ζεῖ μία βάσανο, μία ψυχική ταλαιπωρία. Πάσχει ἡ ἐποχή μας ἀπό τό ἔλλειμμα αὐτό. Ταλαιπωρεῖται ἀπό τήν ὀλιγάρκεια τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς κατά Χριστόν ζωῆς, καθ' ὅτι «μακάριοι εἰσιν οἱ νοεράν κτησάμενοι αἴσθησιν». Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ζῶντες ἐρήμην τῆς πνευματικῆς ζωῆς χάνουν κυριολεκτικά τόν ἑαυτό τους. Οἱ σοφοί ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θά μᾶς τό ποῦν ἐναργέστατα. Ὁ Μέγας Βασίλειος θά τονίσει: «Διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μέν ἔξωθεν ὤν, ὁ δέ ἔνδοθεν κατά τε τόν ὁρώμενον καί κατά τόν ἐν κρυπτῷ νοούμενον». Κατά δέ τόν Γρηγόριον Νύσσης ὁ ἄνθρωπος εἶναι «μεθόριος» δηλ. μεταξύ ὑλικοῦ κόσμου καί νοερᾶς φύσεως. Καί ὁ Ἰ. Χρυσόστομος θά ὑπογραμμίσει πολύ χαρακτηριστικά: «Ἄνθρωπος γάρ ἐστιν, οὐχ ὅστις ἁπλῶς, χεῖρας καί πόδας ἔχει ἀνθρώπου, οὐδ' ὅστις ἐστί λογικός μόνον, ἀλλ' ὅστις

εὐσέβειαν καί ἀρετήν μετά παρρησίας ἀσκεῖ».

*

Ἔτσι, ὁ ἅγιός μας μέ τήν σωτήρια αὐτή ἀνακάλυψή του, τήν «εὐπρεπεστάτην ἀλλοίωσιν τοῦ εἶναι του» ἔρχεται καί δίνει ἔντονο προβληματισμό καί σέ μᾶς σήμερα. Μᾶς ἐρωτᾶ: Ἔχεις ἀνακαλύψει καί ἐσύ τόν κατά Χριστόν ἄνθρωπον, ὄχι τόν «παλαιόν» ἀλλά τόν «καινόν», τόν καινούργιον, τόν κατά Θεόν κτισθέντα; Ὡστόσο, ἄν δέν μποροῦμε ν' ἀπαντήσουμε μέ τό ἀποφασιστικό μεγάλο ναί, τότε πάλιν εἶναι κοντά μας καί ἔρχεται καί μᾶς παρηγορεῖ καί μᾶς νουθετεῖ. Μᾶς δείχνει τήν δυναμική πού κρύβει ἡ ἀξιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου στόν χριστιανικό ἀνθρωπισμό. Πέρα ἀπό τόν στόχο τοῦ «καλοῦ κ' ἀγαθοῦ» προτρέπει πρός τό ὕψιστο ἐπίτευγμα ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος «γέγονεν εἰς τό ὁρᾶν τόν Θεόν».

Στή δύσκολη ἐποχή πού ζοῦμε, τοῦ νεο-ὀρθολογισμοῦ καί τῆς ἀποϊεροποίησης, μακάρι, ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὁ Ἀρεοπαγίτης, νά παραμένει γιά ὅλους μας καί εἰδικότερα γιά τούς λειτουργούς τῆς Δικαιοσύνης, διδάχος καί προστάτης. Καί τό Δικαστικό Σῶμα ἔχει παράδοση. Ἀείποτε γνωρίζει νά σέβεται καί νά τιμᾶ τά νόμιμα καί τά δίκαια, τά ἱερά καί τά ὅσια».

Για φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ